

Kovács Géza

A

bohóc

Kovács Géza

A bohóc

Kovács Géza

A

bohóc

Megjelent a Nyelv és Tehetség Alapítvány támogatásával

ISBN 978 963 7365 87 4

©Kovács Géza

Kiadó és nyomda:
BIRÓ family Nyomda és Könyvkiadó
Felelős vezető: Biró Krisztián

Budapest
2010

A bohóc

aki elviszi fehér ruhában
mindenhová a lángoló könyvet
számárháton jövőnek látják
számárságokat látni könnyebb

és látják őt bohócruhában
közlekedni öreg számaron
ujjukon nevetve számolgatják
akit képvisel egy vagy három

de mi lesz ha egyszer egy napon
ott áll a bohócruha levetve
és mint Elizeus idején
kijön az erdőből a medve

Templom

a teste egy nagy ősi templom
formálták nem hús-vér kezek
csigalépcsőn sétált magában
aranszobába érkezett

köd volt a szobában és írás
kérub tárta ki szárnyát
vérerek hálója feszült
lűktettek teleírt táblák

sétált aranyozott sejteken
köd volt és láng volt a ködben
és tudta hogy él ott valaki
ott él lángokba öltözötten

és a templomból néha messze
messze kicsaptak a lángok
elmenekültek a varjak
oda mit szem nem látott

A láda

aranyból és fából volt a láda
az arany fának öltözött
hogyan meghaljon a fák között

az aranyban nincsenek vérerek
ami fa abban vér kering
porból lett porrá lesz megint

és egy napon véres lett a láda
szóródtak szét a fügefamagok
attól ki azt mondta „Vagyok”

lián fonódik a fügefára
és leomlik egy nemzet ha lián
és visszajön a láda mint király

Látogatások

jön hamar
belőlünk mindent eltakar
ami kilóg a könyv alól

pillanat
egy pislogás az ég alatt
sokan itt hagyjuk a földet

napkelet
egy kapun végre átmehet
akire eddig vártunk

A zoner eljön mint ganef

beller ugat holdat sötét zofen
nem lesz balevas ha már beller
serpenyőben sem sütnék balevast
a szónak pályája olyan geller
ami bellerhang azt hiszik szónak
zonnokat lakatolna großmoschel
a zoner hallja bégetnek zonnok
eljön mint ganef sötét zofen

a könyv lapjait áztatja a tej
a könyvek száma nem több mint alef
a chalof menekül elúzi a tej
csepeg a könyvből ránk a chalef
a cseppből patak lesz aztán folyó
folyókba fogunk mindig is floschen
a zoner hallja bégetnek zonnok
eljön mint ganef sötét zofen

a zoner tudja hogy kik a zonnok
más a bellerször és más a zemer
váljon most ketté a jó és a rossz mag
más az igazság és más a schnekker
a szikla körül lélek hullámszik
sírásra mosolyra a száj flonen
a zoner hallja bégetnek zonnok
eljön mint ganef sötét zofen

a tinta lassan verssé változik
és a papíron ömlik a schomen
a zoner hallja bégetnek zonnok
eljön mint ganef sötét zofen

A titok

és nyitva a nem-fogható kapu
és a nem-anyag kapun belépek
és kérek felülről valamit
intézik fehérruhás lények

és a fehérruha néha látható
és a fehérruha főleg láthatatlan
nyerésre állok éppen úgy nézem
cselekszik valaki értem több alakban

vizsgálom magam könyvben tükörben
önmagunk önmagáért mindenképp fogoly
valaki másért lehetek szabad
valaki valaki másért pártfogol

A zsebre vágott idő

ami volt az van és létezik
nem lehet átlépni a semmibe
nem léteznek a semmi kútjai
ha nap alá szólít az Ige
ami van abban kár nem eshet
csak az árnyékot rágja meg a moly
kazettán rögzítve minden perc
rögzítve van az átfutó mosoly

sokan átlépik testben a falat
a falat mit átlépni nem lehet
ha megszólalnak a kürtök azoknak
azoknak akik ismernek egy nevet
az elmúlás a bűn ösvényén jött
a bűn ösvényén egyszer eloson
kazettán rögzítve minden perc
rögzítve van az átfutó mosoly

minden sejtet és minden szövetet
tárolnak örökkévaló könyvek
lehetetlenné válik egy napon
ejteni egyetlen cseppnyi könnyet
de most még hullámszik a lélek
és az arc vidám és az arc komoly
kazettán rögzítve minden perc
rögzítve van az átfutó mosoly

ha a levegőbe írják a verset
ha a tinta lapokat nem koszol
kazettán rögzítve minden vers
rögzítve van az átfutó mosoly

Pont

volt akinek gitárja itt maradt
mégis azóta vígabban zenél
volt akinek ruhája itt maradt
de a test amelyik viselte él
az idő mindent benőtt de vége
fűbe igen de fába nem harap
bár gondolták az időnek nincs vége
az időnek vége és minden marad

egyetlen szót sem visz el magával
ha az idő a pusztába rohan
egyetlen szó sem hull a semmibe
bár úgy tűnik ezt várják sokan
minden szavunk most időhöz van kötve
egy-egy percet a jövőből farag
az időnek vége nyílik az ajtó
az időnek vége és minden marad

néha úgy tűnik szavak nincsenek
a szóból eltűnt a szó és a rag
de az időn túl mindezt megőrzi
az időnek vége és minden marad

Otthon

aki gyerekkorának tárgyait
otthonnak szólította régen
elgondolkodik mi az otthon
amit látott vagy amit még nem

mint otthon után vágyakozni kezd
egy soha nem látott vidékre
keresi folyton azt a helyet
ahova leteszi lábát végre

aztán elindulnak lábai
hogyan évekkel új otthonban töltsön
így jár körbe és körbe mindig
égi otthont keres a földön

A Prédikátor párhuzamosai (melyek a végtelenben találkoznak, aztán lepattannak egymásról)

aztán nyelve farag széket: egy csúfolást
aztán a szék eltörik és boldog
aztán torkos éppen egy kés-szó van torkán
aztán nem üresen jön amit kimondott
aztán van aztán és aztán van aztán
aztán ráccsa húlik ha a semmi hevít
aztán kapja vissza ha mindenét odaadja
aztán indul el ha megérkezik

aztán alapoznak ha belül felépítik
aztán ad álmokat ha aludni nem hagy
aztán kutya ha hányt szavait benyalja
aztán terem gyümölcs hogyha bomlik egy mag
aztán van aztán és aztán van előbb
aztán el is lazul ha a ritmus feszít
aztán érkezik meg hogyha késni látszik
aztán indul el ha megérkezik

aztán nő gaz ha pörög a nyelv
aztán fogja szavát egy galamb
aztán egy nagykabát és belenő
aztán zörget és belép a hang
aztán van előbb és aztán van aztán
aztán mindent megkap ha mindent elveszít
aztán lesz értékes hogyha ingyen adják
aztán indul el ha megérkezik

aztán úszik tejben ha színén jár
aztán van korsóban szél ha üres
aztán arc hogyha munkál új orcán
aztán munkál mikor arca tüzes
aztán néz rá mikor elfordulnak
aztán átgyúrt szóval szolgál majd az elit
aztán tükörből nő ki egyszer egy új mag
aztán indul el ha megérkezik

percek aztán a grafit aztán az út pora
aztán csodálkozik hogy mit keres ez itt
aztán volt a grafit előbb az út pora
aztán indul el ha megérkezik

Fényképek

látja belülről kinőni a fehér ruhát
látja kisebb a trónon a háromnál a négy
látja nem öltözik télbe a tavasz
látja szélfújta tejtől menekül a légy
látja amit a lát a nem-szem hogyha lát
látja a zörgő csontú tehén nem jön újra
látja ha lábnyomán írás ő lesz a fej
látja a fát a szél arannyá fújja
látja arcait a könyv lapozza fel

látja egy homlokon a szavak tolldíszét
látja átgyúr egy karaktert egy ruha
látja a múltból nyúló kéz jövőbe tapint
látja a tükörben egy szó kemény vagy puha
látja a szem jól lát mikor lecsukódik
látja az oroszánt a fátyol túloldalán
látja az órában hogy éppen mi a jel
látja valahonnan must folyik talán
látja arcait a könyv lapozza fel

látja az erő nem lóizomban lakik
látja az iga alatt könnyebb súlyt cipel
látja a pénz nem plusz-mínusz önmagában
látja anyag és erkölcs csak úgy nem rímel
látja a szem tükör mely gazdáját mutatja
látja elválasztják láthatatlan selymek
látja egyik forrásban nem hamis a tej
látja két forrásból folyni a szerelmet
látja arcait a könyv lapozza fel

látja a szó alól kilógnak a fogalmak
látja felrázzák az alvót hogyha kell
látja a szeme megtisztul a tükörben
látja arcait a könyv lapozza fel

A talpra állított lajhár

úgy visszahúz hogy belök a célba
a könyvevéstől jön meg az éhség
az ébredés tanít meg álmodni
fél csúfolás egész szék nem fél szék
azért sebez meg hogy meggyógyítson
mindent megoldott mert mindent beszótt
ahol hit van van kézzelfogható
a tűz öntözi a kérgi mezőt

a nem-tükör mutat pontos arcot
aki lenn van az van fenn igazán
az eldobott mag néha magvetés
aki megfeszíti az tartja lazán
az igazság úgy cseng mint nem-igazság
ajándék gyümölcsből sosem lesz befőtt
rossz szél is repíthet jó irányba
a tűz öntözi a kérgi mezőt

amik kincsek leköpi általában
a fehér galamb háborút hozott
a bolondság mentőövvé válik
aki megáll az gyorsabban mozog
most a törpék viselnek koronát
de majd jövő lesz mint volt azelőtt
egy sérüléstől a sebek behegednek
a tűz öntözi a kérgi mezőt

megmászott hegycsúcs minden üreg
az igazi méreg könyvben lakik
a szavakra tapadnak a fülek
a tűz öntözi a kérgi mezőt
a madárhangzavar egy nagy rend
a csend egy dzsungel mely mindent benőtt

Pólusok

sokat iszik így egyre szomjasabb
azért szilárd mert izzik a tűzben
a kályha belseje békés kuckó
akkor hűséges hogyha máshoz hűtlen
díszes ruhát kapott mindenét odaadta
elhallgat így még rondábban dalol
járom alá megy így nem őrzi lakat
Egyiptom ajándéka kirabol

ami konkrét az kérdéstől nyüzösög
ami biztos az meg nem fogható
ami véletlen az jól eltervezett
a tükör tart mert van alatta tó
ami gyapjú az tűnik kutyaszőrnek
kinn kinn maradt juh benn kinőtt akol
aranyutcák üres kezekben
Egyiptom ajándéka kirabol

ami jobban kell az taszít legjobban
a szabadság megköt mint egy lasszó
magnó őrzi mi száll a semmibe
gyűrűzik a pletyka halkul a szó
külső mosoly mely szétesik belül
labda- és kapufüggetlen a gól
fenn egy fagyökér lenn fakorona
Egyiptom ajándéka kirabol

amikor szél fújja jobbra-balra
lerakva mozog legjobban a toll
hibát ejt mereven kézben tartva
Egyiptom ajándéka kirabol

Álmok

Után

szemein belsejébe folytak
piramisok mocsarak szobrok
ami nincs már arra tekintett
szolgává tette
egy szó mit kimondott

Előtt

arca mögül vetítógépek
szemén át a jövőt pörgetik
valósággá az álmok
kicsapódnak
szó és látás hatalma ez itt

Madarak

milyen veszélyesek a szavak
mint madarak nagy éles csőrrel
ajkokról röppennek naponta
és nem tudja visszahívni őket
aki mondta

rajtunk most vérből készült páncél
szavakat vágunk darabokra
kezünkben a könyv nagy éles kard
hullanak a tollak hullanak
egy szó meghalt

madarainkat elküldjük mi is
röppenjenek ajkainkról el
fehér szárnyal nagy csapatokban
mint a kész mondat végén a pont
csőrük koppan

Évszakok

előttem egy rettentő nagy könyv
a könyvből a vizek kifolynak
ahol vizek a hó is olvad
olvad a tél

a vizekben betűk ha úsznak
ellepik a belső tereket
összeraknak magukból egy nevet
ez már tavasz

terem egy rettentő nagy mag
tőle roskad minden ha gát
szét is szakít egy éjszakát
a nyár kitör

Mag

és szórtam a könyvből szavakat
mint magokat öntöztem vízzel
ha kilencszer meddők a magok
elszórom tízszer

nem üresednek ki a szavak
ahol mag van érkezik eső
azé a mag a víz aki
utolsó első

A lángoló könyv

a lángoló el nem égő könyv
mutatja mi az én igazán
énen lóg a karvaly és az ölyv

és sikoltják részei az ének
vijjogó természetük kitárják
fagyasztja az ént a madárének

az én itt van és itt a holnap
égett madarak múltba gyűrve
a könyv lángra lobbantja a tollat

A lángoló könyv és a szemétdomb

hosszú évekig formálgatták
a világról bennünk a képet
minden fogalmat helyre tettek
néhány szóra mégis elégett

a pontosan helyre tett világ
igazán sohasem működött
szemétdombbá esett szét egyszer
maga köré gyűjtve egy ködöt

és lángolt az el nem égő könyv
madarak éltek a szemétben
feltárult az ok és okozat
az igen mért igen és mért nem

A könyv

az Ige megjelent könyv alakban
nem jelent meg mint szobor kép dal tánc
a könyv egy nagy borotvaéles kard
a könyv a kard de más könyv néha lánc

itt volt de vajon ki vette észre
az Ige egyszer megjelent testben itt
betűk keringtek az ereiben
mondatok fonták körbe sejtjeit

aztán elment egy időre a test
várja minden betű a nap alatt
mi maradt a halhatatlan testből
a szó belőle végleg itt maradt

Héj és mag

ott volt előttem darabokban
a történelem a sors a lélek
a felszínüket érintettem
nem látszott kívül mi a lényeg

de a könyv fényében rögtön
lehullt a jelenségek héja
önmagukról beszélni kezdtek
csak a felszín maradt meg néma

és kezdtek összeállni rögtön
az okok és a miértek
és kezdett rendeződni bennem
és a jövőről szólt az ének

A pecsét

pecsétek vannak a könyvön
néha felpattan egy pecsét
és a szó megsúgja nevét

százszor és százszor olvasott szó
amin százszor átsiklott szemem
megfogja egy kéz az értelem

és felébred bennünk a bárány
szavakat szagol az orra
és hullanak a pecsétek sorra

A fa

betűkkel telve a tálak
itt egy logosz ott egy rhéma
gőzölögnek a főzött tekercek
és üressé válnak még ma

és megtelnek lassan betűkkel
megtelnek a gyomrok és a nyelvek
és lassan csíráznak mint magok
a betűk a betűk amiket lenyeltek

és a betűkből gyökerek nőnek
ágak törzsek és lombok
és gyümölcsök az ágak között
és megtörténik amit kimondok

A kisszerűség

edények csikkek üvegek között
szemléli esendő arcvonásait
(egy sivár kisszerű létezésben)
amin a festék nem javít

de minduntalan fogódzót keres
biztos pontot a lélek a szellem
minden eszmét fogódzópontot
a sötétség mélyen elnyel

csak a lángoló könyv emel fel
egy magasabb szintű létezésbe
pontos válaszvonal mutatja
meddig tart a még és a mégse

Profil

etettek velünk tankönyvlapot
de folyékony maradt a jellem
hízott ökör az intellektus
riadt kisegér a szellem

az információ behálózta
a fejet és a horizontot
a semmiből új fal épült
amit a szellem lassan bontott

megszilárdul akkor a jellem
ha lángok költöznek a házba
a lángoló könyvből fény esik
a tegnapi holnapra mára

A tinta

a gyermekkor áldásai között
a bűn és bűnhődés nem látszott
de egyre több a számonkérés
egyre többször kell mondani pár szót

régen egy nagy zöldellő rét belül
az áldás-átok kérdést eltakarta
ahogy a rét szép lassacskán nincsen
betűk rajzolódtak ki az arcra

aztán egy nap kiömlött a tinta
a betűk amik voltak nincsenek
lehet hogy a tinta nem is tinta
behegednek tőle a sebek

Talán

talán fel kéne tenni a kérdést
az átok-szabály miért volt muszáj
tőle van mindez de tőle ha kérdez
a száj

talán el kéne Jónásként futni
és éppen visszatérni időben
mindenki mutathat egyszer hátat
Ő nem

talán illene megköszönni egyszer
néhány világegyetemnyi gondok
között a szavakat amit nekem
mondott

A csata

csataterokról szóltak az álmok
harcokról álmodott a gyerek
felnőtt és felnőttek az álmok
és eltűntek a csataterok

nem tűntek el csak megváltoztak
mert ez már nem hús-vér csatater
egy könyvvel szabdalja a sötétet
aki nap alatt él amíg hazaér

Jöttem

én egy másik világból jöttem
lehet tán kérub ringatta bölcsőm
szült a Jordán szült az Úrnak lángja
fehér gyolcs volt rajtam az öltöny

és megmarkoltam az iszapot
büdös volt szennyes és magyar
mit tehet aki lábai alá
más földet betűt kultúrát akar

Út

aki megtagadja önmagát
és máshol talál házat hazát
lesz egy másik fa ága
önmagát megtalálja

A történet

bármikor gyorsan felpöröghet
a történet mi fut három szálon
a szobor a szőlő a füge
szálait lassan megtalálom

szét és összefutnak a szálak
a könyvben is és az időben
a történet ura készülődik
ki írta volna ezt ha ő nem

és lassan elfogynak a betűk
a pont elér egy nyugvópontot
előttünk áll a történet ura
amit több ezer éve mondott

A béka és a füge

fügéken tapicskolnak a békák
és elrúgják magukat hirtelen
békáktól van a felhajtó erő
nem a víztől hazai vizeken

felmerül a mocsárból egy fej
és fogadja az örült tapsot
a fügefa-kórról beszélni kezd
és a beszéde készül „ad hoc”

kecskeszőr borítja a dombokat
és sáros lesz a földön a gyapjú
ki lesz az olajfába beoltva
ki lesz a gyermek és ki a fattyú

A juh és a kecske

a nemzet halála nem-halála
úgy tűnt a kérdés összetett nagyon
egy nemzet lehet juh vagy kecske
a fügefafa körül látszik a nyom

vizsgáljuk nagyítón nemzetünket
a fa körül juh és kecskenyomok
juh mikor sziklára van terelve
és kecskévé tesz mindent a homok

minden kecske vágóhídra kerül
az új mezőkre csak egy juh mehet
országok mennek juhcsapatokban
a fügefához inni vizeket

A szobor

és itt jön egy óriási szobor
arany fej ezüst mell és kezek
vas lábakon sétál nyugatra
úgy tűnik keletről érkezett

úgy tűnik szőlőt és fűgét enne
úgy tűnik nem formálja a véső
úgy tűnik a könyv be tudná sózni
sózzuk meg amíg nem késő

a bomló szobrot jól besózzák
ha betűt visznek a könyvből a vizek
és mondjuk ha végül szétesik
a történelemből vajon mi lett

Az örökség

fehér szőnyegen mezítláb
akar járni a többség
hullámszik folyton a szőnyeg
alatta súlyos örökség

a szőnyeg néha tényleg szőnyeg
néha csak történelem
felbukkan a súlyos örökség
a szőnyeg szélét emelem

a szőnyeg alatt valami vér van
a szőnyeg alatt csontok
rajtuk az ötödik pecsét
amit a könyv is mondott

mindent számba kéne venni
készüljön el a leltár
nem ismételteti a múltat
aki egy múltat feltár

A vers és a szobor

a könyv mutatja meg az embert
az emberek hálózata
nem láthat a szem a sötétben
a fény az oka hogyha lát

ha fényt csíp föl a vers a könyvből
és kiröppen mint a madarak
megröntgenezheti az embert
mutatja hogy merrefelé halad

és megröntgenezheti a szobrot
mutatja mában álló lábait
a történelem nyelve csak dadog
és az élet nem tanul: tanít

A nép

én egy olyan néphez tartozom
akit nem szólított meg az Isten
mert olyan nép széles e földön
(az Izraelen kívül) nincsen

mint néphez nem de mint egyénhez
hozzánk is szólhatnak szavak
egyéni szinten dől el minden
egy nép kihál vagy marad

minden kornak vége lesz egyszer
mielőtt jön előtte kivár
és belép a napkeleti kapun
akire vártunk a király

A szarkák

először néztünk ez szarka
aztán néztünk egy másik
aztán a századik után
mindenki már csak ásít

új és új formái lettek
most már a szarka-létnek
ettől a furcsa madártól
keressük vajon mi véd meg

egyre és egyre szaporodnak
nem fogja őket a töltény
a lángokban álló könyvben
áll egy másféle törvény

A falak

sóvárognak az égbe a falak
de nem mindegy milyen áron
fekete könyvek nyomait
a téglák között megtalálom

nem mindegy hogy milyen eszmét
kevernek bele a mészbe
épüljenek bármi áron falak?
vagy ne épüljenek még ne?

a fekete malternak ára van
hozzáköt egy lánc egy lakat
csak a lángoló könyvre lehet rakni
stabil és szabad falakat

Az új tömlő

az újbor régi tömlőbe kerül
a Szentlélek nem más mint az újbor
ha a bor új tömlőbe kerül
az a menyasszony életében új kor

a menyasszony életében korszakok
estére este jött estére este
a tömlő lassan több ezer éves
másképp épül fel a testeknek teste

ha a hálózat olyan mint egy test
olyan mint egy test és nemcsak egy ház
szervezik a testet építő elvek
akkor lesz új tömlő az egyház

Reflektorfény

az ember élvezi hiányát
a pásztázó reflektorfénynek
és megtanul fény nélküli módon
épülni az énekre az ének

de meg kéne tanulni már most
fényben élni mint a növények
mint a vesék szétválasztani
mi a termék és mi a lényeg

Alapok

furcsa alapon feküdt a tinta
a lapok összepréselt esték
nemzedékek magyar lírája
biztosnak tűnt és most tessék

válságok jöttek válságokra
az alap összetöredezve
lehet hogy eddig bőrökre írtak
és a bőr amire írtak: kecske

juhbőrös sziklás vizekben
a sorok tudnának lebegni
a könyvből kiáradt folyón
szavak jönnének hozzánk. ennyi.

Mit ér a vers?

a lángoló könyv fényében nézve
a ráépülő csak-vers mit ér
mit ér aki a csak-verset írta
a lángoló könyv erre kitér?

a lángoló könyvben vannak versek
de ezek nem csak-versek sosem
ami sötétben van megmutatják
a nem láthatót látja a szem

ami csak-vers ahhoz hit és hit kell
nem homokban nőtt fű az egész?
látni kell szellemi szemekkel
amit nem fog fel sosem az ész

A vers

volt idő amikor valaki
király volt próféta és költő
mért van most közöttük szakadék
elrejtí néhány emberöltő

mért van hogy semminek tűnik
mások szemében egy versszöveg
régészeti leletként kezelik
akkor értékes ha öreg

de egyszer valahol valaki
döntött a nyelv művészet legyen
aki vitázik szálljon vitába
mint próféták tették a hegyen

A kabát

van olyan térben és időben
Igét hirdetni csak versben lehet
Ige érkezik verskabátban
az Igének hajtanak fejet

de sokkal jobb ha nem álruhában
kell sétálni a téren az Igének
nem kell költői képekben járni
lehullhat a testéről az ének

ha megtelnek nem álruhás Igével
a belső és a külső terek
örvendezünk de vajon ki tudja
a versnek szerepe mi lehet

Horog rongy kapu

lehet a vers szellemi horog
rátűznek a könyvből egy új szót
bedobják az ördögi vizekbe
bekapják a semmibe úszók

lehet a vers olyan mint egy küldött
segíthet az újjászületésben
magyarázni a könyvet és a földet
az igen mért igen és mért nem

lehet a vers olyan eldobott rongy
amibe törlik a lábat kezét
lehet a vers kapu ha mondják
s amit mondanak megérkezett

A maszk

a lángoló könyvtől messze került
és maszkot visel a költő
rángatják idegen szerepek
öltöztet néhány emberöltő

levélként hullanak a maszkok
a padlón ott hever a szerep
zsoltárrá vedlenek a versek
suttognak arról aki szeret

a toll és a könyv közel kerül
suttognak mások is mintha
épülne a dávidi sátor
a toll alatt lángol a tinta

A közvetítők

dobni kell minden sámánmaszkot
ezek a pusztulásba visznek
szétdobált halmaz lehet a jövő
maszkot viselve jövő nincs szebb

nem látható erők dobálják
a szőlőt és a társadalmat
tart a csipkerózsika álom
a sámándal örökre altat

a lángoló könyv fényében újra
átláthatóvá válnak a dolgok
felfut a szőlővessző magasra
amit az Írás előre mondott

Szavak és szavak

volt olyan az Ige gondolt egyet
gondolt egyet és versnek öltözött
néhány atomreaktor bújhat meg
valahol a verslábak között
ami Ige az mindig megmarad
ami vers az hullhat semmibe
az Igétől függ mi lesz a versből
a vers az vers az Ige az Ige

üres szavak üldözhetik egymást
puszta ritmus rendezheti sorba
aminek a belseje elveszett
a vers az lehet puszta forma
néha a vers kilép a semmiből
és nem tudja hogy, hogy kerül ide
ha az Ige szólítja a verset
a vers az vers az Ige az Ige

a vers mint egy macska néha mérges
mint egy macska kedvesen dorombol
az Ige az mindig épít, épít
akkor épít legjobban ha rombol
az Ige vissza nem tér üresen
de hogy hol landol kibe és mibe
egy másik bolygóról igazítják
a vers az vers az Ige az Ige

cipőm talpára írom a verset
és forgatom a szavait ki-be
fölköttem egy Ige fejet hajtok
a vers az vers az Ige az Ige

A tükör

a lángoló könyv néha víztükör
és ott hajózik a megismerés
arcok lebegnek a lapjain
minden lapja fénylik mint a kés

aki látni akarja az arcot
újból és újból tükörbe tekint
tükör nélkül nem látja az arcot
így belenéz a tükörbe megint

csak tükrön át látjuk önmagunk
csak tükrön át lát jól a szem
csak tükrön át látunk másokat
és szétválík az igen és a nem

Ajánlás

Az az igazság, hogy nem vettem észre. Mit nem vettél észre, kedves hercegem? A díszleteket nem vettem észre. Nem vettem észre, hogy a díszletek nem-díszletek voltak. Nem vettem észre, hogy a nem-díszletek veszélyesek. Nem vettem észre, hogy az emberek tele vannak nem-díszletekkel legbelül. Nem vettem észre, hogy a nem-díszletek mikor szűntek meg. A nem-díszletek mikor lettek díszletekké. Mit nem vettél észre kedves hercegem?

A tükör

A tükörből lépett ki a világ. Őseim a tükörből léptek ki. Én is a tükörből léptem ki. Aztán amikor másodszor is megszülettem, akkor is a tükörből léptem ki. Ezért amikor a tükörbe nézünk, gyökereinket nézegetjük. Amikor a tükörbe nézünk meglátjuk önmagunkat. Amikor nem nézünk tükörbe, nem látjuk önmagunkat. Vannak hamisított tükrök is. A hamisított tükrök mögött bogarak vannak. A hamisított tükrökből nárciszok növekednek. Kardom is tükör, kaszabolom vele a hamis tükröket.

Telefon

Herceg, mi újság van mostanság Orleans-ban? A
pénzváltók utcája még mindig olyan hideg?
A saruk messze vannak-e még lábaidtól?
Sóvárognak-e a rögök napkelet felé. Bevallhatom-e
most már a titkot? A herceg nem herceg, de király.
A király nem király, de király. És Orleans sosem
volt Orleans.

A szabadság

A szabadság tulajdonképpen egy
hosszmértékegység. Igazából centiméterben,
milliméterben megadható. Minél kisebb
mértékegységet használunk, a szabadság annál
nagyobb. Vannak helyek, ahol kilométerekben
számolják a szabadságot, vannak kultúrák ahol
fényévekben. Volt amikor én is fényévekben
számoltam. Most már a mikrométer törtrészeben
való számolást is fölöslegesnek tartom. A galamb
megérkezik. A kötelek lehullanak. Ez a szabadság.
Az arra sétáló diktátornak a pálcája sem érdekes.
Már csak azért sem, mert előbb-utóbb földre hull az
is. A szabadság egy jelenlét. A jelenlét hiánya, a
szabadság hiánya. Minden más szabadság-definíció
viszonylagos, zavarosan kóricál a térben, időben.

Biliárd

Elkaptam egy mondatot. Rögtön tudtam, hogy ahhoz a mondathoz semmi közöm. A mondatnak semmilyen jelentősége nincs. A mondat egy olyan vidékről származik, ahol nem vagyok illetékes. Nem szándékozom illetékes lenni. A mondat viszont ott van. A mondat viszont itt van. S ha már itt van, nekikoccan más mondatoknak. A más mondatok nekikoccannak újabb mondatoknak. És az újabb mondatok a saját mondataimnak. Mint a biliárdgolyó a másik, a harmadik, a negyedik biliárdgolyónak. S kigördül valami, megszületik valami, ami egyébként sohasem született volna. Nézem az érdektelen mondatot.

Veszély

dél felől kellemes szél támadt
a sziklába betűk voltak vésve
csimpaszkodtak beléjük kezek
és betűkön álltak a lábak

és a sziklán zöldelltek a fák
tégglák a téglákra rakódtak
futottak a kerekek nedvek
kövér gyümölcstől hajlott az ág

és másba karoltak a kezek
gyümölcsön téglán álltak a lábak
kezek karoltak kerekbe
a kerék a semmibe vezet

Félelem és félelem

a félelem lábakon jött el
vacogtak a fogak és népek
ezerszer és ezerszer mondom
sohasem félek

a félelem aztán elrohant
azért mert meghallott egy nevet
úzi a név árkon és bokron
úzi mert szeret

aki fél az sosem fog félni
nem fél az aki félve szeret
aki szeret az megtanul félni
fél egy nevet

És fekszik Jóna a cethal gyomrában. Bőrét kocsonyás vörösmoszat borítja, bőrét tündérhínár lyuggatja át. Szemére ráborul a vízililiom, szemgolyóját átokhínár szövö körbe. Fülébe vízikalász tapad, tócsagaz borítja el füljáratait. Szájába benő a piros tengeri liliom. Nyelvén virágzik a tigriscsíkos tengeri rózsza. És mégis felül. És elkezd mászni a cellák felé. Kitapogatja a cellák falait. Lesöpri a cellák faláról a kék hajás medúzákat. Az orgonasíp korallal benőtt cellák falait letakarítja. Vízicsillag telepszik meg Jóna karjain. Lyukacsos agancsszivacs akad kezeibe. Lábait áttetsző bunkós zsákállat ejti rabul. Bíbor szívűsün lyuggatja át tüskéivel talpait. Oldalát narancsszínű tengeri csillag döfi át. Álarcos tengeri pók fonja lábait a hátára. És mégis megy Jóna előre. Kitépi a cellák kulcsait a börtönőrök kezéből. Lesöpri a kacsakagylót a kulcsokról. A nagy sonkakagylótól megtisztítja a zárat. És elfordítja a zárban a kulcsot. Feketeponos fonálcsga telepszik hörgőibe. Tüdejét végigszántja a leopárdcsiga. Legyező mohaállat telepszik szívébe. Ereit narancssárga legyezőkorall igyekszik elzárni. Egy cafranghal úszik át testén, megtelepedve gyomrában. Beleiben bohóchal fickándozik. És Jóna feltépi az ajtót. Kakashalak csapatait zavarja el a cella ajtajától. A csíkos pókhalat összemorzsolja a láncok mellett. És összezúzza a láncot, összezúzza a láncokat. A lélek láncait, a lelkek láncait.

Idegfonatait ötpettyes ajakoshal tépegeti szájával. Agyterületeit szivárványhal csapdossa uszonyaival. Inait hosszúcsőrű túhal próbálja elharapni. Parázsszemű pontylazac akarja szétroncsolni ízületeit. Csontjaiban citromlazac telepedik meg. Kolibrihal úszik bele koponyájába. És széttekint a cellában Jóna. Elkergeti a fekete neonhalat a cella belsejéből. A lángvörös pontylazacot elűzi. És felrobbantja a cellák falait. Megszabadult Jóna, megszabadultak a lelkek.

Három nap, három éj. A cethal gyomrában, a cethal beleiben, a cethal gyomrában. Három nap, három éj rombolta a cellákat, ütötte le a zárat, tépte a láncokat. Három nap, három éj tépte ki a kulcsokat a börtönőrök kezéből. Három nap, három éj próbáltak benne, a kenyérben, a börtönőrök megkapaszkodni. Három nap, három éj hiába keresték a börtönőrök a kenyér kovászatát. A három nap, három éj eltelt. Az első kéve áttörte a cethal gyomrát, átfúrta a cethal beleit, átrobbantotta a pokol mennyezetét. Kévék jönnek utána, jönnek és jönnek. Három nap, három éj.

Slosa jamim v'slosa leylot.
Három nap, három éj

a halnak gyomrában,
a halnak beleiben,
a halnak gyomrában.

Három nap, három éj

a Seol torkából kiáltott,
a tenger szívéből kiáltott,
az alvilág méhéből kiáltott.

Három nap, három éj

a mélységbe vetették,
áradat vette körül,
körülfogta a víz.

Három nap, három éj

habok és hullámok vonultak át rajta,
körülvették a vizek a lelkéig,
az örvények egészen a lelkéig érték.

Három nap, három éj

ár kerítette be,
mélység és örvény vette körül,
hullámok és habok mentek át rajta.

Három nap, három éj

hínár szövődött fejére,
vörösmoszat lepte be testét,
bőrét tengeri szőlő lyuggatta át.

Slosa jamim v'slosa leylot.

Három nap, három éj

legyezőkorall takarta be tüdejét,
pettyes csikóhal lakott hasüregében,
kolibrihal és kakashal úszott át rajta.

Három nap, három éj

a hegyek alapjáig süllyedt alá,
lesüllyedt a hegyek gyökeréig,
a hegyek fenekéig szállt alá.

Három nap, három éj

a föld reteszei elzárták,
bezárult mögötte a föld,
a föld závarjai összecsúsztak felette.

Három nap, három éj

és kiemelte életét a múlásból az Úr,
és felhozta a veremből az Örökkévaló,
és kiemelte életét a sírból az Örökkévaló Isten.

Három nap, három éj

bágyadozott benne a lélek,
mint elázott szárnyú madár,
a lélek elcsüggedt benne.

Három nap, három éj

és kiköpte a hal Jónát,
és Jóna visszatért a nap alá,
és kivetette a hal Jónát a szárazra.

Három nap, három éj.
Slosa jamim v'slosa leylot.

Klei-nesek haRuah

HaKova haJesua.

A bárányvért a forgószél viszi körbe és körbe a fej körül. Vastartalma lassanként kicsapódik. Egy láthatatlan kéz formál egy sisakot. HaKova haJesua. Zománcozott rozetta díszítések. Az arc, a nyak védelem alatt. A sisak viselőjének gondolatai áttörnek egy másik dimenzióba. Pörög a sisak, pörög. Szakad a párkák fonala. A sisak viselője látja felrobbanni a temetőket. Emberek borulnak nevetve egymás nyakába. Tömegek sétálnak egy távoli bolygó aranyútjain. Egy trónusból vízfolyamok törnek elő. Szívárványban játszó virágok. Falevelek hullanak sebekre, melyek eltűnnek nyomtalanul. Egy könyv várakozik, hogy valaki megnyissa. Ezernyi hangszer szól, ezernyi dallam. A hitetlenség szöcskéi, a kételkedés bogarai, a pesszimizmus sáskái zavartan nyújtogatják csápjaikat, aztán zsugorodni kezdenek a sisak alatt. Egyre kisebbé zsugorodnak, élettelenül hullanak a földre. A szem, a fül kapuit nem védi sisak. A sisak viselőjétől függ kinek nyitja meg kapuit. Az évek során óriási sisaktaréj nő a sisakon, amely tájékozódási pont újabb sisakosoknak.

HaKova haJesua.

HaSirjon tzedek.

A bárányvér lecsorog a mellkason. Magához vonz minden hamisságot, és tzedekként páncéllá szilárdul. HaSirjon tzedek. A vádlás kései kicsorbulnak, a büntudat tüi elgörbülnek, az alkalmatlanságérzés dárdái visszapattannak.

A testvért fémlapjait bőrszíjak tartják. Egyetlen fémlap sem hiányozhat. Csak a teljes tzedek véd meg.

HaSirjon tzedek.

HeHagurat emet.

A páncél alatt durva gyapjúból varrt tunica. A tunicán függ a szolgálati jelvény: a cingulum. A szolgálati jelvény: heHagurat emet. Fölcsatolod a szolgálati jelvényt: az övet. Letéped magadról az érzékenység karmait, a sértődékenység tüskéit eltávolítod bőrod alól, a harag fogait kiemeled magadból, a félelmek gyökereit kiirtod. Megbocsájtod mindenkinek a karmokat, a tüskéket, a fogakat, a gyökereket. Felcsatolod a szolgálati jelvényt. Kötényszerűen bőrcsíkok csüngenek le róla. A bőrcsíkokon fémdíszek függenek. Amikor menetel a sereg, csörömpölésétől menekül az ellenség. Menekülnek az érzékenység macskáai, a sértődékenység sündisznói elgurulnak, a harag kutyái elfutnak, a félelem növényei felszívódnak. Felcsatolod a szolgálati jelvényt. HeHagurat emet. Felcsatolod. Az égi telefonzsinóron az alapzörej elcsendesül. Érted azt aki fölötted van. A fölötted lakozó meghallja a kiáltásodat. Égi szekerekkel siet segítségedre. Égi lovascsapatokkal siet segítségedre. HeHagurat emet.

HaNealim levaszer.

A caliga fontos. A caliga nagyon fontos. A páncélzat megvéd. A caliga segít a támadásban. A győzelem kulcsa a gyors előrehaladás. HaNealim levaszer. A saru talpát szegekkel verték ki. Szegekkel. Keresztről származó szegekkel. A szegek segítenek az egyenletes súlyelosztásban,

a szegek segítenek az előrehaladásban. A caliga, a saru, haNealim levaszer. A talpat szegekkel verték ki. A málha súlya jobban eloszlik, a lábbeli sok ezer mérföldön át kitart. Ahová lábnyomod esik ott beszora támad. Mily gyönyörűségesek a beszora hirdetőinek lábai! Ahová lábnyomod esik, ott beszora hangzik. Mily gyönyörűségesek a beszora hirdetőinek lábai! Kitéped a lábadból az erőszakosság szilánkjait, a nyugtalanság csápjait lesodrod magadról, az idegesség ollóit messzire dobod, a háborúság lándzsáit félrehajítod, a vizsály karjait lefejted, az erőszakosság tenyereit lefelé fordítod. Menetelnek a caligák.

HaNealim levaszer.

HaMagen haEmuna.

A kar a vaspánt alá fűzve, a kéz markolja a peremre erősített bőrfogantyút. A pajzs. Egy másik dimenzióból érkező nem látott dolgok pajzssá tömörülnek. HaMagen haEmuna. A nem látott dolgok pajzsa. Olyan mint egy páncélüveg. Tüzes nyilak csorbulnak ki a pajzson, vádló beszédek pattannak vissza, átkok hullanak le, szidalmak törnek össze, káromló beszédek válnak semmivé, hízelkedő beszédek esnek darabokra a pajzson. Bumeráangként visszarontanak kiküldőikre.

HaMagen haEmuna.

HaHerev haRuah.

A gladius. Irtóztató pusztítást végez azok között, akiknek nincsen vértjük. A kardmarkolat fából van. Szádba veszed a kardmarkolatot. HaHerev haRuah. Szavak készülődnek, puskagolyók röppennek ki, nyilak süvítenek el. Sziklazúzó pöröly aprítja a törmeléket. HaHerev haRuah. Öl és megelevenít.

A szájból kihull minden fecsegés a földre, kiesik a kritizálás a fűbe, eltűnik a kétség a lombok között, szétmállik az aggodalmaskodás a levegőben. Szádba veszed a kardmarkolatot. HaHerev haRuah. A kardmarkolat fából van. A fa és a ruah összekapcsolódik. Az időbeli és az időtlen összekapcsolódik. Szavakon keresztül összekapcsolódik. Szádba veszed a kardmarkolatot. HaHerev haRuah. Tűzben izzik a gladius. HaHerev haRuah. A fa nem ég el ettől a lángtól. Más lángok elpusztítják a fát. A fa nem ég el ettől a lángtól. Tűzben izzik:

haHerev haRuah.

Tehilat ketonet.

A gyapjúköpeny. A hangjegyek láncolata, a dallamok köntöse, a furulyaszók fonása, a dobhangok nemezei, az orgonahangok fonalai, a gitárhangok bolyhai, a trombitahangok vásznai. A dicséret köntöse. Tehilat ketonet. A szomorúság lecsorog a hamuba, a depresszió levágódik a hantok közé, a halál szelleme alá száll a rögök alá, a gyász szelleme felszívódik a semmibe. A hangjegyek láncolata, a dallamok köntöse, a dicséret köntöse, tehilat ketonet. Piros fonalak láncolata, ezüst nemezek dörömbölése, arany fonalak sípolása, kékszínű bolyhok pengése, fehér vásznak hangja és csöndje. A dicséret köntöse.

Tehilat ketonet.

Játék

„Ideje van: ideje volna!”
- talán egy furcsa hangon szólva,
talán egy másik hangon is.
Az idő, időnként kóborolva,

időnként megdöbbenne: van idő!
Az idő magát nem zsebre vágta.
Kóborolt nem egy másik térben.
És mindig van talán és hátha.

Edény

rájön a semmi hogy semmi
persze a semmi hol van
nem könyv nem lapjai között
valami semmi oldal

ahol a semmi ott szél lesz
persze a szél az a minden
egy ing és egy üres edény
szél lobog át az ingen

A báránybőrbe bújt bárány

Egy báránybőr fekszik előttem kiterítve. Vegyük szemügyre. Vizsgáljuk meg mind makroszkóposan, mind mikroszkóposan a jellemzőit. Felületes effektusok, szokások, kapcsolatrendszerek, nyelvi, stílusbeli fordulatok. Kitűnően alkalmasak arra, hogy egy farkast elrejtсенek.

Van olyan menyasszony, amelyik a bárányokat nem ismeri fel. A báránybőrbe bújt bárányokat viszont igen. Tömegesen alkalmazkodnak a bárányok a szokásokhoz. Tömegesen aggatják magukra a báránybőrt. Csak idő kérdése, mikor jelennek meg közöttük a báránybőrbe bújt farkasok.

Szindbád

földet és álmokat kapott
de Szindbád lett ő a tengerész
hajón szeli az utcákat
kormányát bevonta penész
vízre lerajzolt útjait
keresi akár a nadály
látszatra elcsendesedik
belső vihar külső szabály
keres egy psyché-szigetet
betölti fejét tudomány
vándorol törvények szerint
zsebébe babér és dohány
aztán a furcsa csobbanás
nyitott könyv most a víztükör
keresi benne önmagát
betűin ő is tündököl
úszó karjai könyvlelapon
tükörbe meríti magát
micsoda cethal uszonya
vonszolja időn téren át
micsoda titkos ösztönök
viszik a híres Lord elé
új hajót kap hogy haladjon
földje és álmai felé
múltba bezsákkolt szeleket
szabaddá tesz a Lord fia
szakad az idő a tér szakad
Jeruzsálem Pest Samária

Fátyol

oroszlánok járnak az utcán
mézbe kevert eszméket esznek
pergetek mézet bőrük alól
szájaiik vermek
a fátyolon innen én van ott
a fátyolon túl ott a bűn
vörös sárga lófarok-vonó
játszik egy hegedűn
fehér vonóval járok-kelek
táncom a repp a blúz a szamba
hegedűm húrjairól méz csorog le
másra magamra

Töredék

ítatnak velünk egy tegnapi mesét
dolgoznak éjjel is a szellemi vesék
nyíljon meg a titok, mint a börtöncella
e versnek tárgya vagy te Jézabella
lakóhelyed lett egy újabb Babilon
porrá leszel egy végső radíron
lejárnak éveid nem kell soká számolj
leszel a menyasszony lába alatt zsámoly
benned a varjú károghat repdes
a zenéd szomorú, nem ilyen reppes
a neginóthra járd a semminth szerint
nem bírja a lábad, próbáld meg megint
ideges vagy, szívész egy románcot
retteged ezt a dávidi táncot
dolgoznak éjjel is a szellemi vesék
kiköpi az új és a tegnapi mesét

Sétálok,

lábam alatt egy szó és a tajga.
Gazos könyvlapok fölött sétálok:
Ruah városának alaprajza.

Kívül fölpumpált napkorong és sztráda,
a sorok másként rohannak bennem.
Betűket rejt egy hörcsög pofazsákja.

Altató ébresztő, Altató
a Kockajátékos már átkelt a folyón,
ébresztő Altató, ébresztő!

Csipkerózsikát ébredni láttam,
s a betűk kockacukorra festve
oldódtak a harmóniában.

Dobszó

ha visszajöttél már térjél vissza
ha visszatérsz akkor is térjél vissza
ha nem mész el akkor is térjél vissza

térjenek meg hogy térjél vissza
hogy megtérjen térjenek vissza
hogy térjél vissza visszatérjen
visszatérjek hogy térjenek vissza

a képernyő fölül is visszatérjen
visszatérjél az olló mögül
a szavak alól is visszatérjete

telefonzsinóron is visszatérjen
lovak nélküli lovascapattal
visszatérnek hogy visszatérjete

ha visszajöttél már térjél vissza
ha visszatérsz akkor is térjél vissza
ha nem mész el akkor is térjél vissza
térjél vissza térjél vissza

Gyűrött tükör

ablak előtt áll és
vajúdik a korszak
tegnap milyen nap volt
ma is állítólag

fejedelmek jöttek
pont Perzsia felől
könyvekből a szél fúj
hullámszik még ledől

paloták ablaka
gyűrött tükörré vált
torlódnak a szavak
visznek hoznak rhémát

mondatok forognak
kenyérszag és borszag
ablak mögött áll és
megszűnik a korszak

Philadelphius levele a Psyché-fennsíkon lakókhhoz

Vigyétek levelem Ázsiába,

hol az ágakon ágak nőnek,
hol a bűnökön bűnök nőnek.
Hiába szóltam néktek, jaj hiába,
vigyétek levelem Ázsiába!

„Te Galatáknál született menyasszony!

Rekedten a bortól, a lelki imától,
lábad a szőlőn tiporva táncol.
Anyáddá lett a parázna asszony,
Galatáknál született menyasszony.”

Levelek ütődnek leveleknek.

Gazdagon terem az én és az én,
látom a fejsze a fák gyökerén,
szennyezett magot papírra vetnek:
levelek ütődnek leveleknek

Cséplés

Vajon megtérül-e
az Uzza-mozdulat?
Ez Kidon szerűje.

Mivé is lennék nélküle?
A cséplőhenger hogy forog.
Ez Kidon szerűje.

Pelyvából Bábel épül-e?
Elég minden, mi emberi.
Ez Kidon szerűje.

Betlehem

Bennem a jászol
hogyan dobog!
(Legeltek benne
démonok.)

Született bennem
valaki,
így lettem én is
az, aki...

Kicsi nem leszek
már soha.
Vagyok, Betlehem
városa.

Abednegó sétája Babilonban

A tereken hemzsegnék a könyvek,
tudományba burkolt hazugságok.
Sivárok az utcák Babilonban.
Feketébe öltöznek a lányok.

Viszonylag pontosak a tények,
viszonylag jók az erkölcsi normák,
viszonylag pontosak a számok,
viszonylag mennek együtt az órák.

Egy szép napon – mondja az Írás -,
megállnak a bölcsek s az órák,
.....
.....

A szem

„- Mit akarsz, hogy cselekedjem?
- Hogy lássak!”

A másodperc törtrésze alatt lejátszódó film lassítva pereg.

A rhéma tűzzé alakul, s behatol a szemüregbe. Egy parányi csigalépcső karfáin mondatok tekerednek, könyvek nyitódnak és csukódnak, könyvtárak emelkednek. Sejtek lüktetnek, osztódnak. Egy láthatatlan kéz formálja az élő anyagot. Forog a fazekas korongja, forog. Egy diszkosz megáll a folyadékban, szemplencsévé alakul. Erek törnek a mélybe, ágakat adnak, piros pókháló pulzál. A kárpitokon vibráló idegsejtek mintázata, nyúlványaik felfelé nőnek. Az ég kékje gyűrűzik be a pupilla köré, a szemhéjak pislognak. Útnak indul a fény.

„- Ki cselekedte ezt veled?
- Csak azt tudom, hogy nem láttam és látok.”

A napba öltözött asszony

Tivadar a kisfiú a Dohány utca járdáján üldögél, és térképeket rajzol. Lassanként kirajzolódnak egy nem létező ország körvonalai. A szél fúj.

A felszálló krétapor formál egy női alakot.
„Nem vagy te olyan, mint a többi nemzet, kapsz tőlem cifra ruhát.”

Mindenki a cifra ruhát akarja. Izzó ruhában asszony táncol, átéli újból ünnepeit.

A páskabarányt római katonának öltözött bűneink veszik le Mózes asztaláról, s felszögezik a keresztre. Vére egy évezredet visszafolyik, s lecsorog az egyiptomi ajtókon, átszivárog egy másik dimenzió könyvlapjaira, eltörölvén a jegyzőkönyveket.

A napba öltözött asszony eltiprására bikaháton asszony érkezik. Szoknyája alól XIII. Leó kikukcskál, s a tévedhetetlenség bizonyosságával formálgatja a gettókat. A paták útjába helyezett kérdőjelek kígyóként tekeregnek, s megfojtják a belsőben mozgolódó Laokoónt. A lovat eszmékből kifaragják, s átviszik a szív alakú kapukon.

A Föld gyomrában düledt szemű lények próbálnak egy kenyér kovászában megkapaszkodni, de az kicsúszva karmaikból kalásszá alakul, s áttöri a sírkamra fedelét.

Valaki beszédet mond a parlamentben, majd tulipános ládába zárja nézeteit. Az évek múltán a tulipánok lassan felkúsznak a zászlókra.

A hetek ünnepén egy fehér galamb száll le az égből, szájában égő csipkebokorral, s megpihen a menyasszony bölcsőjén.

A parázna asszony szárnyakra ülteti a háborús bűnösöket. Magtárrá alakítja a tinnyi zsinagógát.

A szél befúj az ablakain, átformálja emberi testté, magokat fúj a mezőkre.

A vadszamár államfő csapatai eljárják a földet szélteben, hogy hajlékokat foglaljanak el. Néhány minaret Scud rakéta formájában robban Tel-Aviv utcáin. Az olaj ég, a Nap elsötétül, a füstből sáskák jönnek elő. Az egyik itt alszik spirituszban az íróasztalomon.

A béke Nobel-díjas tenorista egy zöld legyet hessent el tányérja széléről.

A svéd tartományfőnök egy nyomtatókövet próbál fölemelni, melyre ez van írva: Jerusalamim.

Később egy markos legény csatlakozik hozzá, akit „Ensznek” becéznek a haverok. Hát ti mitől lihegték úgy fiúk? – kérdez vissza több évezred távolából Zakariás.

A mezők fehérek az aratásra, ímhol jó a vőlegény, a kürtök zengnek.

Eljött az engesztelés napja. Nabukodonozor szobor-álmának lábujjaiból kiformalódik az Európai Gazdasági Közösség. Góg megírja a maga Mein Kampfját, majd Róست, a medvét madzagon vezeteli délre.

A világűrben óriási köldökszínór tekereg, s lassan eléri a Föld köldökét. Fehér lovon katonák érkeznek egy másik dimenzióból.

Gallyakból készült sátrakban táncol a bárány, táncol az oroszlán, az ökör, a sas és az ember. A magtár-zsinagógából csírázott növény ágain ülnek az égi madarak.

Hirtelen a naptárra pillantok, most vagyunk a kürtzengés ünnepe előtt. A Kárpátok fészkeben kígyó-béka lényeket kelepel az eszterág. Elkészült a Hámán-tanulmány. Mégis egyre csinosabb a napba öltözött asszony.

A menyasszony

És jött a farkas. A farkas leborotválja a szőrét és hófehér báránybőrt aggat magára. Fogai Mária-szobrok, lehelete templomi zene. „Én vagyok a szent, én vagyok az örökös!” – kiabálja. Aki szobor előtt térdel, szobor lesz. Csonthalom lett a menyasszony. Lábszárcsontok, füldarabok hevernek a mezőn szanaszétjel.

Charles Darwin arra sétált, s egy koponyatető bel-sejét nézegette. A fa alakú vájulatról eszébe jutott a törzsfajlódás. Ezután kezdték az emberek a szét-esést evolúciónak nevezni.

Főnáciából bikaháton asszony érkezik. Az erőszak és a csalárdság nászának dokumentuma: az inkvizítorok kínzógépe, a Mein Kampf, a Kommunista Kiáltvány. Az asszony palotát épít Rómában, amit a menyasszony egyik sejtjéről neveznek el.

A Biblia lapjain kromoszómák diktálják hogyan építse a szél a menyasszonyt.

Luther Márton a Fekete Kolostor egyik cellájában szembenéz a valósággal, leltárba veszi a csontokat, kiszedegeti a farkas szájából, gyomrából, beleiből, ürülékéből, majd összeállítja a teljes csontvázat, amely reformáció formájában végiggyalogol Európán. Átlép a máglyákon, az inkvizítorok kínzógépein, s Bibliákat osztogat. Szétrugdossa a bálványokat, a kegytárgyakat, letépi magáról a pogány ruhát. A kidobott sót visszahelyezi az asztalra, mert íze kezd visszatérni. Csontujja rámutat egy ajánlékra, amelyre ez van írva: örök élet.

A farkas egy emberi agyat helyez fel a trónszékre, karmai nyomot hagynak rajta, s betűkként megjelennek bizonyos írók könyveiben.

A baptisták mögött, mint egy olló, a Vörös-tenger összecukódik, s elvágja a pogány köldökzsinórt. A belső kapcsolatok megerősödnek. Így lettek a csontokon inak.

John Wesley 1783. május 24-én este $\frac{3}{4}$ 9-kor újjászületett. Bibliájából hatalmas izmok kúsztak elő, összehúzódtak és elernyedtek, s lassanként beborították a csontozatot. Rázkódott egész Anglia, s a hullámok elérték Amerikát.

A XIX. század végén a galamb megnyugodott néhány evangélistán, leszállt a koponyára, s hófehér arcbőrként betakarta.

Itt a menyasszony, salamoni templom, gyönyörű galambház.

Pygmalion génmanipulációkat végez, Prométheusz hidrogénbombákat gyárt, Ikarosz megteszi első lépéseit a holdon.

Tinnye fölött elhúz két helikopter, s Babilon fedelme. Ki törli le láthatatlan lábnyomait? A párázna asszony szoknyája lebben, Passúr utódja beszél. Esztergom felett felhők és démonok sorakoznak.

Pregogovics Pregogov a Kremlben Jóel próféta könyvét tanulmányozza. Nagyokat nyel mikor a nagy északi állat bomlásáról, a fügefa s a szőlő virágzásáról olvas.

A New York Times, a Pravda és a Népszabadság emberek eltűnéséről tudósít. Többen egy bibliai prófécia beteljesüléséről beszélnek:

„Éjfélkor pedig kiáltás lőn:
Ímhol jó a vőlegény!”

Jegyzet

(A zoner eljön mint ganef című vershez)

Jiddis zsargon: beller=kutya, zofen=éjszaka,
balevas=szalonna, zonn=juh,
großmoschel=rendőrtiszt, zoner=pásztor,
ganef=tolvaj, alef=egy, chalof=tejtolvaj, chalef=tej,
floschen=úszni, schnekker=hazugság,
zemer=gyapjú, flonen=elhúzni (a száját sírásra,
nevetésre), schomen=olaj.

TARTALOM

A bohóc	7
Templom	8
A láda	9
Látogatások	10
A zoner eljön mint ganef	11
A titok	12
A zsebvágott idő	13
Pont	14
Otthon	15
A Prédikátor párhuzamosai	16
Fényképek	18
A talpra állított lajhár	20
Pólusok	22
Álmok	23
Madarak	24
Évszakok	25
Mag	26
A lángoló könyv	27
A lángoló könyv és a szemétdomb	28
A könyv	29
Héj és mag	30
A pecsét	31
A fa	32
A kisszerűség	33
Profil	34
A tinta	35
Talán	36
A csata	37
Jöttem	38
Út	39
A történet	40
A béka és a füge	41

A juh és a kecske	42
A szobor	43
Az örökség	44
A vers és a szobor	45
A nép	46
A szarkák	47
A falak	48
Az új tömlő	49
Reflektorfény	50
Alapok	51
Mit ér a vers?	52
A vers	53
A kabát	54
Horog rongy kapu	55
A maszk	56
A közvetítők	57
Szavak és szavak	58
A tükör	59
Ajánlás	60
A tükör	61
Telefon	62
A szabadság	63
Biliárd	64
Veszély	65
Jóna	66
Klei-nesek haRuah	71
Játék	75
Edény	76
A báránybőrbe bújt bárány	77
Szindbád	78
Fátyol	79
Töredék	80
Sétálok	81
Dobszó	82

Gyűrött tükör	83
Philadelphius levele	84
Cséplés	85
Betlehem	86
Abednegó	87
A szem	88
A napba öltözött asszony	89
A menyasszony	92

